

er stedse stigende, men ikke desmindre er der gennem mange Aar ikke foretaget væsentlige Forandringer eller Forbedringer ved Stationen. Det medfører meget farlige Forhold, og det er et rent Under, at der ikke er sket større Ulykker, end der er sket. De have været paa Trapperne, endda ret slemt. Jeg skal erindre om, at for nogle Aar siden løb to Tog sammen, fordi man ikke kunde se ud ad Linien. Man rangerede med en Iltogsmaskine paa et Sidespor saa tæt ved et andet Spor, hvor der i det samme kom et Tog løbende ind, at dette Spor ikke var frit. Vedkommende Maskinmester bremser sin Maskine, men kan ikke gaa tilbage, Toget løber ind med det Resultat, at en af Cylindrene paa Iltogsmaskinen blev fuldstændig slaaet i Stykker, og paa det Tog, der løb ind, blev alle Gangbrættene revne af paa den ene Side. Havde man været nogle Fod længere fremme med det Tog, der holdt stille, er der ingen Tvivl om, at det vilde være blevet en Gentoftæffære, forinden vi fik den bekendte Affære af dette Navn. Forholdene ere saaledes, at hvis man ikke forcerede Rangeringen, vilde det være ganske umuligt at blive færdig med Tjenesten til de Tider, Togene skulle gaa, netop paa Grund af at Pladsen er alt for snæver.

En Udvidelse har i mange Aar været nødvendig, og der har været forskellige Planer fremme, men de have, som Planer i Almindelighed vel i Regelen, ikke alle været lige gode, ja, der har endog været nogle, som vi oppe i Randers vilde anse for at være mere til Skade end til Gavn. Der har dog ogsaa været Planer fremme, som man har sluttet sig til derovre og fundet vilde være ret praktiske at faa gennemførte. Men en Ting havde alle disse Planer tilfælles, nemlig at man fra Statsbanedriftens Side krævede, at Randers By skulde yde et klækkeligt Tilskud til Planerne, enten de vare gode eller daarlige. At man skulde yde et Tilskud til en god Plan, som lagde Baneterrainet noget nærmere ind til Randers By, ja, det kunde der da være nogen Mening i, men at man skulde yde Tilskud til Planer, som man mente gjorde Forholdene daarligere, end de vare i Forvejen, vilde der ikke have været nogen ret god Mening i.

Den bedste Plan af dem, som har været fremme, var, saa vidt jeg erindrer, fremme i 1892. Den gik ud paa at forlægge Stationslegemet mod Syd og Vest, hvorved Stationen kom nærmere ind til Byen. De Arealer, som skulde inddrages

dertil, vare den Gang endnu til at faa for en meget billig Penge. Havde man gjort det den Gang, vilde man have kunnet foretage Udvidelsen ret billigt. Byraadet sympatiserede med denne Plan og vilde sikkert nok have strakt sig ret vidt med Hensyn til Tilskud til Gennemførelsen, fordi man indsaar, at det vilde være til Gavn for Byen og for Oplandet, som skulde benytte Stationspladsen. Men da man var naaet saa vidt, blev denne Plan lagt til Side. Grundene bleve saa opkøbte af Spekulanter og bleve naturligvis derved dyrere.

Efter den Tid kom der flere mislykkede Projekter, og Forholdene bleve stadig mere utaalelige.

Endelig for et Par Aar siden kom saa det sidste Projekt, der gik ud paa at forlægge Stationen, ikke selve Bygningen, men hele Stationslegemet, Stationspladsen, længere mod Vest, saaledes at der blev længere at køre til Læssesporene samtidig med, at man forlagde Overkørselen dertil ca. 1,000 Alen længere mod Øst. For selve Byens Folk vilde det medføre en Forlængelse af Vejen til Lossesporet, saaledes at man, for at losse eller lade en Jernbanevogn, vilde komme til at køre en Mils Vej længere end ellers, thi det repræsenterer jo adskillige Vognlæs, og naar man lagde de Afstande sammen, man kom til at køre frem og tilbage, vilde det udgøre en lille Mils Vej. Men for Folk, som kom Vest fra, oppe fra Viborg Amt, med deres Varer og skulde til Læssesporene, medførte det en betydelig længere Vej, idet Overkørselen blev lagt 1,000 Alen længere Øst paa, saa at de først skulde køre de 1,000 Alen længere mod Øst og derpaa igen mod Vest og saa tillige det Stykke, som Læssesporene kom længere ud. Naturligvis vil det ogsaa kun være et Tidsspørgsmaal, naar Kreatur- og Hesterampen bliver flyttet over paa den anden Side. Den ligger endnu mellem Viborgvejen og Banelegemet, men vil sikkert ikke kunne blive liggende der ret mange Aar. Naar ogsaa den bliver flyttet over paa den anden Side, ville ogsaa de, som skulde til den med Kreaturer og Heste — og det er jo et betydeligt Antal — faa en saa meget længere Transport. Ogsaa det fandt man selvfølgelig, man ikke var godt tjent med i Randers. Man søgte derfor at faa det ændret, og Byraadet lagde sig i Selen for at faa gennemført en bedre Plan, en Plan, der var nogenlunde i Overensstemmelse med den fra 1892.

Grunden til, at man saaledes gik Vest paa, kunne vi i Randers ikke tænke os var